

Поуки от историята на църковната организация

Ейдриън Ибънс

Поуки от историята на църковната организация

Ейдриън Ибънс

maranathamedia.bg

adrian@life-matters.org

dejandodo@abv.bg

Януари, 2016 г.

Алонсо Т. Джоунс се присъединил към Църквата на Адвентистите от Седмия Ден през 1874 г. С. Н. Хаскъл имал наблюдения над потенциала на Джоунс и през 1879 г. писал на Джеймс Уайт: “Брат Джоунс е прекрасен човек. Смятам, че той ще накара хората да се замислят за нещо стойностно. Дай му нива и той ще си изкара прехраната” (С. Н. Хаскъл до Дж. С. Уайт, 4-ти юни, 1879 г.). Елън Уайт също забелязала, че Джоунс би бил обещаващ, в случай, че бъде “правилно балансиран” в светлината на неговата съвестност и силно чувствителна природа (ЕГУ до Дж. С. Уайт, 27-ми юни, 1878 г.). Действително, станало така, че човекът А. Т. Джоунс оставил забележителни следи в адвентното движение, една от които била помазването му като един от Господните вестители през 1888 г., както и смелата му позиция пред сената на Съединените Щати в защита на свободата на съвестта срещу националния неделен закон.

А. Т. Джоунс

Никой, който е чел писанията на А. Т. Джоунс, не може да не остане впечатлен от силата на неговия интелект и способността му да представя фактите в една логическа последователност по един силен и трогателен начин. За първи път аз се запознах с неговите писания в края на 80-те на миналия век. Бях дълбоко впечатлен от неговите проповеди от 1893 г. за оправдание чрез вяра и същевременно удивен от дълбочината на библейското познание, изтичащо през перото и проповедите му. Той ясно разкриваше, че Христос действително е

взел на Себе Си нашето естество и че действително Той е бил изкушен във всичко като нас. Именно, прочитането на неговата поредица „Империите на Библията” ми помогна да представя ключовите принципи в книгата *Войни на идентичността*. (identitywars.org). Усещам една дълбока връзка с неговото служене и съм много задължен на проникновенията, които той е бил вдъхновен да сподели.

Мога само да се чудя на страданието, което Джоунс е преживял, поради това как основните ръководители са реагирали на вестта от 1888 г. Било е невъзможно един такъв човек да остане незасегнат от духа на Минеаполис. Ето как Елън Уайт описва начина, по който са били приети Джоунс и Уагонър:

Е. Дж. Уагонър се отклонява по въпроса за организацията през 1894 г.

Христос регистрира всичките твърди, горделиви и подигравателни думи, изговорени срещу Неговите служители, като че са изговорени срещу самия Него. Ривю енд Херълд, 27-ми май, 1890 г. Параграф 5

Мъже, които изповядват благочестие, са презрели Христос в лицето на Неговите вестители. Както юдеите, те отхвърлят Божията вест. Юдеите питали относно Христос, "Кой е този? Не е ли това синът на Йосиф?" Той не бил онзи Христос, който юдеите търсели. Така и днес, инструментите, които Бог изпраща, не са това, което хората търсят. Основи на християнското възпитание – стр. 472, 1897 г.

Елън Уайт призовава за реорганизация

Христос бил презрян и отхвърлен от водачите на Адвентната църква. Но това отхвърляне се изявило чрез отхвърлянето на Джоунс и Уагонър. Тези мъже постоянно ставали предмет на подигравки, презрително и надменно отношение. И това

не било в продължение само на няколко месеца, но за един период от няколко години. Как една такава чувствителна душа като А. Т. Джоунс е понасяла съкрушаващата тежест на този кръст, поставен върху него от

Адвентното ръководство? Духът на Исус го поддържал чрез служенето на Елън Уайт в продължение на години. Сигурно е било утеха за душата му да знае, че вестителката на Господ е свидетелствала за неговото служене. Как би могъл един човек в човешка плът да притежава такова смирение, когато вдъхновението е заявило за него, че Късният дъжд е започнал да вали чрез вестта, която той носи на света? Била е тежка отговорност.

Мъжете, които решили да се противопоставят на Христос във вестта на А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър, се поддали естествено на духа на деспотизма и ние виждаме издигането на царската власт в края на 90-те години на деветнадесети век.

Сега искам да кажа, Бог не е поставил никаква царска власт в редиците ни, която да контролира този или онзи клон на делото. Делото е било много ограничено от усилията за контролирането му във всяка линия. . . . Трябва да има обновяване, реорганизация; необходимата власт и сила трябва да бъде дадена на комитетите" [Из начално обръщение на Елън Уайт на 2-ри април, 1901 г., по време на сесията на Генералната Конференция в Батъл Крийк]. - Бюлетин на Генералната Конференция, 3-ти април, 1901 г., стр. 25, 26. Събития на последните дни, стр. 53, параграф 3.

Джоунс вече разполагал със “съставките” за една перфектна буря. Годиците на отхвърляне, презрение и подигравки в комбинация с нарастващата царска власт в една своенравна администрация, заплашвали да задушат Божието дело. Чувствителният Джоунс видял в

Конференцията в Минеаполис през 1888 г.

призивите за реорганизация на Елън Уайт възможност да канализира своето разочарование и ранимост. Годиците на страдание, които той претърпял, започнали да подклаждат в него огъня на опозицията към хората, които държали здраво властта в свои ръце. Това не било само преживяване на Джоунс, защото Уагонър, който търпял същото отношение, отрано започнал да формулира една теория за организацията, която буквално щяла да докара деноминацията на колене. През 1894 г. Елън Уайт предупредила Джоунс:

Старейшината Уагонър се е увлякъл по едни идеи и е започнал да убеждава със странни теории, без преди това да ги представи пред съвета на братята. **Той е представил пред някои от народа идеи относно организацията, които никога не е трябвало да имат израз. Предполагам, че въпросът за организацията е бил установен завинаги чрез онези, които**

вярват свидетелствата, дадени чрез сестра Уайт. И сега, ако те вярват на свидетелствата, защо работят в противоречие с тях? Защо братята ми не са достатъчно разумни, за да поставят въпроса пред мен, или най-малкото да питат дали нямам някаква светлина по тези въпроси? Защо тези неща се захващат по това време, след като ние сме разгледали въпроса в по-ранната ни история и Бог е говорил по тези въпроси? Това не трябва ли да е достатъчно?

Защо не се придържаме стриктно към делото в очертанията, които ни даде Бог? Защо да не ходим в ясната светлина, която Той е разкрил и вместо да разбиваме на парчета изграденото от Бога, да работим на страната на Исус Христос? **О, как би се радвал Сатана да влезе между този народ и да дезорганизира делото за това време, когато цялостната организация е от съществено значение и ще бъде най-голямата сила за опазване от фалшивите надигания и за отхвърляне на твърдения, които не са лансирани от словото на Бога.** Искаме спокойно да се придържаме към очертанията, за да няма събаряне на системата от регулации и ред. По този начин няма да бъдат дадени правомощия за контрол на делото за това време на елементи, които внасят безредие.

Живеем във време, когато редът, системата и единството на действията са от най-съществено значение. Освен това, истината трябва да ни свърже като здрави въжета, за да не може усилията за отвлечане да се забелязват при работниците. Ако се появят безредици, трябва да имаме проникновение, за да различаваме между фалшиво и истинско. Нека не се прогласяват никакви вести, докато не са минали през внимателно изследване до най-малката им подробност. Нито ти, нито старейшината Уагонър трябва да бъдете невнимателни сега и да прокарвате неща, които не са подходящи и не са в съгласие със самата вест, която е дал Бог. Елън Уайт до А. Т. Джоунс, Писмо 37, 1894 г.

Каква идея предлагал Уагонър? През 1899 г. на срещите на Генералната Конференция, Е. Дж. Уагонър изложил теорията си.

Цялата работа е просто това; човекът е образ на църквата. Тогава организацията на личността е организация и на тялото, нали? Тогава, както и Свидетелството казваше, говорейки на всички нас като индивидуалности, ако всеки един от нас стане организиран, въпросът за организацията ще бъде наред. Какъв е проблемът? – Ние сме дезорганизирани като индивидуалности.

Аз не трябва да градя на теб, нито ти на мен; Аз не трябва да вземам вярата си от теб, нито плановете си, нито идеите си; но трябва да познавам сам Господ и трябва да знам, какво иска Той да прави. Той е главата на всеки брат. Главата на всеки човек е Христос.

Съвършеното единство означава абсолютна независимост — всеки знаещ самостоятелно. Защото ние не бихме могли да имаме външна дезорганизация, ако всички вярвахме на Господ. Някой ще каже, че ако има свобода, тогава друг ще започне от себе си и ще каже, че ще направи това, а друг онова и няма да има съвет на съгласие. Ех, но когато те всички намерят Господ, те всички имат Божия съвет и Духът на Христос е Дух на кротост, Дух на смирение. Това е Дух на смирение и мъдрост.

Този въпрос за организацията е много просто нещо. Всичко, за което става въпрос, е всяка личност да предаде себе си на Господ и тогава Господ ще направи с него точно както Той иска, и така ще бъде през цялото време. Ето този текст: "Приемете Святия Дух." Святият Дух е организаторът. Духът е живот и Духът на Бога е това, което дава живот. Ако вземете един шиш и го прекарате през врата ми, знаете какъв би бил резултатът, веднага бих се дезорганизирил - но дотогава, докато животът е там, аз живея. Това е организация. Е. Дж. Уагонър, Бюлетин на Генералната Конференция, 26-ти февруари, 1899 г., стр. 86.

Като личности ние отговаряме независимо за спасението си, но като организация не сме независими един от друг. Първата църква на Адам и Ева били индивидуално отговорни за спасението си, но не били независими един от друг като семейство.

Защото никой от нас не живее за себе си и никой не умира за себе си. Римляни 14:7.

Вярно е, че Святият Дух на Христос организира – Той организира на първо място и най-вече чрез каналите, които е установил. Ако тези канали се разрушат, тогава и само тогава ще се вземат алтернативни мерки.

В същия ден, в който Елън Уайт призовава за край на царската власт и реорганизацията на Генералната конференция през 1901 г., А. Т. Джоунс повдигнал въпроса във вечерната проповед. В самото начало на проповедта му той засегнал призива на Елън Уайт. Джоунс открил с Еф. 4:7 и след това казал:

Днес ни беше дадено словото, че Бог призовава за реорганизация на Генералната Конференция, нейното дело и процеси. А. Т. Джоунс, *Вечерна проповед на сесията на Генералната конференция, 2-ри април, 1901 г.*

След това Джоунс свързва делото на организацията с живота на Бога:

Всичката организация, която не е от Бога, е просто импровизация за временното съществуване. Няма истинска организация, освен тази на Бога. И само животът е източник на организацията. Организацията не е източникът на живота. Организацията не дава живот. Животът произвежда организация. Следователно, за да може Бог тук да реорганизира само сесията на Генералната Конференция, се изисква Божият живот да достигне наново до нас в по-пълна мярка от всякога. **И когото Бог достигне с този живот, това е организация;** и когото достигне Той с този Свой живот в по-

голяма мярка, **това е реорганизация**. А. Т. Джоунс, *Вечерна проповед на сесия на Генералната Конференция*, 2-ри април, 1901 г.

Джоунс гради върху мислите на Уагонър от две години преди това, че Святият Дух е директен организатор без човешко участие. Няма нужда мъжете да организират каквото и да е, освен себе си. Когато всяка личност е организирана, тогава църквата ще бъде автоматично организирана. С мисълта, че думите на Христос са Дух и живот, Джоунс захваща същата тема в контекста на живота и тогава, където е живота на Бога, автоматично има организация. Няма нужда човек да участва в това дело. Джоунс продължава:

Ето тук е истинската реорганизация и няма друго: "Но, говорейки истината в любов, да пораснете в Него във всички неща, Който е главата, [именно] Христос, От Когото цялото тяло, сглобено и свързано от службата на всяка става, според съразмерното действие на всяка една част" Ефесяни 4:15-16.

Има реорганизация и няма друго: няма друг начин. Всяка организация, която не идва от Исус Христос, не е въобще организация.

Забележете, че тази организация - тази реорганизация идва от ГЛАВАТА. **Организацията не идва от членовете; тя идва от Главата**. Нека прочета сега това отново и ще прочета друг стих с него. "Говорейки истината в любов," - това тяло на Христос, - "Говорещо истината в любов," - тези членове, - "дано пораснат в Него във всички неща, Който е главата, [именно] Христос:" от Когото? - от Христос – "цялото тяло" – тоест, всичките членове. Цялото тяло, сглобено и свързано от службата на всяка става, според съразмерното действие на всяка една част" - това е от Главата - "прави да нарасне тялото към назидаване на себе си в любов." **Тогава, не виждате ли, че това е организация в църквата на Христос? Цялата организация трябва да идва от Самия Христос. Той може да го направи; само Той може.** А. Т.

Джоунс, Вечерна проповед на сесията на Генералната Конференция, 2-ри април, 1901 г.

Вземайки същата идея на Уагонър, Джоунс учи, че организацията се управлява в сферата на индивидуалността и когато личността е предадена на Христос, тогава организацията е напълно визирана.

Джоунс ще продължи да доразвива тази идея през следващото десетилетие. В един трактат, под наименованието: "Какво е Църквата?", който той пише някъде през 1911 или 1912 г., той твърди следното:

Какво казва Библията, че е Църквата? — Това:

"Църквата . . . е . . . пълнотата на Онзи, Който изпълва всичко във всичко" — Еф. 1:22, 23.

Обърнете внимание, че изречението не казва, че Църквата е пълнотата на всичко във всичко. Но казва, че Църквата е пълнотата на Онзи, Който изпълва всичко във всичко. Кой е Този, Който изпълва всичко във всичко? — Само Бог, и за да бъде сигурно: Бог в Христос чрез Святия Дух. Какъв е обхватът на тази пълнота? — Ето го:

"Не изпълвам ли небето и земята, казва Господ?" — Ер. 23:23.

"Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Ако се изкача на небето, Ти си там; ако си постеля в Шеол, ето Те и там! Ако взема крилете на зората, ако се заселя в най-отдалечените краища на морето, дори и там ще ме води ръката Ти и ще ме държи десницата Ти! Ако кажа: Нека ме покрие тъмнината и нощ да бъде светлината около мен" — Пс. 139:7-10.

Той изпълва небе и земя. Църквата е Неговата пълнота. Следователно Църквата — Църквата на Библията, Църквата на Бога, истинската Църква — изпълва небето и земята.

Това заключение и тази истина са просто неизбежни. А. Т. Джоунс, *Какво е Църквата*, 1911 или 1912 г.

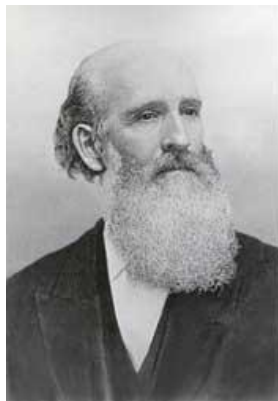
Принципът на индивидуалността е ключов в теорията на Джоунс, Църквата е просто пълнотата на Бога, пълнотата на Божия живот. Виждаме, че в тази идея църквата и Бог са изразени почти по един взаимнозаменяем начин.

Фаталната грешка в това представяне е, че небесната организация не е основана на индивидуалност; тя е основана на отношенията на Отец и Неговия Син. Това са две индивидуалности, които заемат две различни длъжности. Отец и Синът остават отделни в своите персоналности и заедно формират организация, както следва:

1 Кор. 8:6 Но за нас има един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние в Него; и един Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него.

Кол.1:15 Който е образ на невидимия Бог, първородният на цялото творение:

Отец бе по-голям от Сина в това, че Той беше пръв. Синът беше равен с Отец в това, че Той беше приел всичко от Отец. Читателят сега може да погледне към Отец и Сина, използвайки един добре познат символ, като една голяма законотворческа и законоучредителна фирма. Джеймс Уайт, Ревю енд Херълд, 4-ти януари, 1881 г.

Джеймс Уайт

Отец е източникът на всичко, а Синът е каналът на всичко. Синът е видимият образ на невидимия Бог. Ако Отец и Син са източникът и каналът на всички неща, тогава това трябва да включва и Църквата. Първата църква, съществувала на земята, била тази на Адам и Ева. Те били направени по образа на Бог и Неговия Син. Адам и Ева били

индивидуалности, но имали различни позиции в тази църква. Съпругът поддържал позиция на глава над съпругата, точно както Отец поддържа позиция на глава над Неговия Син.

1Кор. 11:3 Но аз бих желал да знаете, че глава на всеки мъж е Христос; а глава на жената е мъжът; и главата на Христос е Бог.

Действително Христос е глава на Църквата, но това, което е изключително важно, е че водачеството е изразено в същото отношение и при Адам и Ева.

Еф. 5:23 Защото съпругът е глава на съпругата, също както Христос е глава на църквата: и Той е спасителят на тялото.

Следователно, принципът на организацията се основава на семейството, а не просто на индивидуалността. Този факт е виден от квалификацията за старейшина, дадена от Павел.

Вярно е това слово: ако някой се стреми към надзорничество, добро дело желае. Надзорникът обаче трябва да бъде непорочен, мъж на една жена, самообладан, разбран, порядъчен, гостолобив, способен да поучава, не пияница, не побойник, а кротък, не скандаджия, не сребролюбец, който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, **защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква?** 1 Тим. 3:1-5.

Една от основните квалификации за старейшината е, че той управлява дома си добре. Способността на един мъж да надзирава своя дом е това, което го квалифицира за водач в църквата. Този факт доказва, че семейният модел на дома е същият модел, който се прилага и за църквата. Църквата е разширение на домашния модел от съпруг и съпруга. Както казва и Елън Уайт:

Обществото е съставено от семейства, и е това, което го правят главите на семействата. От сърцето са "изворите на живота"; и сърцето на обществото, на църквата и на нацията е домът. Благополучието на обществото, успехът на църквата, просперитетът на нацията, зависят от домашните влияния Адвентен дом, стр. 15, параграф 1, в оригинал.

Едно добре уредено и добре дисциплинирано семейство говори повече в полза на християнството, отколкото всички проповеди, които може да се проповядват. Адвентен дом – стр. 32 - в оригинал.

Да кажем ли, че едно семейство ще бъде добре уредено, ако всеки член просто има Христос за свой Спасител? Да кажем ли, че няма нужда от баща и майка, които да инструктират децата си, понеже Светият Дух ще бъде техен организатор? Такава една идея би довела до пълен хаос в дома. Децата трябва високо да ценят своите родители в любов и да слушат внимателно техните инструкции. Библията ни казва:

И молим ви, братя, да признавате тези, които се трудят между вас като ваши настояници в Господа и ви поучават 1 Солунци 5:12.

Ако това, което Джоунс и Уагонър са защитавали е правилно, тогава никой, никога не би трябвало да бъде над някого. Единствено Духът, или животът, биха организирали църквата.

Както Христос е видимият образ на невидимия Бог (Кол. 1:15, 1Тим. 1:17), така Църквата на земята трябва да бъде видимият израз на невидимото водачество на Христос. Ние всички сме научили от своите семейства, че не всички членове на семейството са избрали да приемат и да следват Христос. Това означава ли, че те не са част от семейството? Ни най-малко. Видимата семейна структура остава канал за тях, за да изберат да влязат в небесното семейство и да станат част от невидимото тяло. Колкото и слаба и несъвършена да е Божията църква на земята, тя си остава канал за въвеждане на не спасените към невидимото тяло на Христос.

Църквата не е просто организираната църква на земята. Този факт означава, че не всички в църквата на земята ще бъдат членове на небесното видимо тяло, но те все още са свързани с църквата чрез видимия канал. Това е изяснено чрез притчата за житото и плевелите.

Христовите служители се наскърбяват, когато виждат смесването на фалшиви и истински вярващи в църквата. Те копнеят да направят нещо, за да очистят църквата. Както слугите на стопанина, те са готови да изкоренят тръните. Но Христос им казва, "Не, да не би докато събирате тръните, да изкорените и житото с тях. Нека и двете растат заедно до жътвата" Притчи Христови – стр. 71, параграф 2 .

В думите на Спасителя се съдържа урок, чудно търпение и нежна любов. Както корените на плевелите са здраво преплетени с тези на доброто зърно, **така и фалшивите братя в църквата може да са близко свързани с истинските ученици.** Истинският характер на тези преструващи се вярващи не е напълно изявен. Ако те бъдат отделени от църквата, другите

може да се спънат, но при това положение те биха останали твърди. Притчи Христови – стр. 72, параграф 1.

Разкрит е ясният факт, че църквата на земята може да съдържа фалшиви братя. Тези фалшиви братя не са се свързали с източника на църквата в Христос, но са свързани с тялото и ако не живеят в открит грях, те не трябва да бъдат премахвани от църквата до жътвата.

Христос ясно учеше, че онези, които са упорити в греха, трябва да бъдат отделени от църквата, но Той не е поверил на нас делото да съдим характера и подбудите. Той познава твърде добре естеството ни, за да ни повери това дело. Ако се опитаме да изкореним от църквата онези, които предполагахме, че са фалшиви християни, може да сме сигурни, че ще допуснем грешки. Често ние смятаме за безнадеждни точно онези, които Христос привлича към Себе Си. Притчи Христови – стр. 71.

Този принцип е точно същият, както и когато Христос дава временен живот на всяка личност в света. Онези, които не изповядват Христос са свързани с живота, въпреки че нямат вечен живот. По същия начин има членове на църквата, които са свързани с църквата, въпреки че не са духовни членове на църквата, докато не се покаят напълно и не приемат Христос.

Ех, ако само Джоунс и Уагонър бяха основали своя образец за организацията на модела Отец и Син вместо на индивидуалния! Църквата е моделирана като семейството, където владеят принципите на водачеството и подчинението. По-младите членове на църквата са увещавани да се отнасят към старейшините като към бащи.

1Тим. 5:1 Не изобличавай старейшина, но се отнасяй към него като към баща; и към по-младите мъже като към братя;

Трябва да се помни, обаче, че по-младият член не е обвързан само с думата на старейшината. Ние всички сме обвързани със Словото на Бога. Но старейшината е увенчан с чест и почит по същия начин, както едно

дете би трябвало да уважава своя баща, дори и ако в някои неща то не би могло да следва неговия пример, там където не се следва Писанието.

Това означава, че когато един водач в църквата се препъне, онези от нас, които са под неговата грижа, трябва да продължат да се отнасят към него с уважение и почит и да апелират към него с дух на подчинение, признавайки позицията, която Бог му е дал. За повече по този въпрос вижте книгата *Божественят Модел*.

По времето на Генералната Конференция през 1901 г. И. Прескът и Уагонър искали много да споделят с Елън Уайт някаква скъпоценна светлина, която те вярвали че имат. Елън Уайт писала до Прескът в 1908 г.

"Беше ми показано времето, когато си бил изложен на опасност при свързването ти с д-р Е. Дж. Уагонър. И двамата дойдохте ентузиазирани на [Генералната] Конференция [сесията] през 1901 г. от това, което предполагате, че е скъпоценна духовна светлина. Копнеехте да ми представите тази светлина, но на мен ми беше показано, че много от това, което предполагате, че е скъпоценна светлина бяха опасни и отклоняващи басни, и че аз не трябваше да разговарям с вас относно идеите, които изпълваха умовете ви" Ръкопис 12 – стр. 63.

Съветът на Елън Уайт към Прескът го накарал да престане да следва Джоунс и Уагонър. Усилията на Прескът и Даниелс да посрещнат фалшивите възгледи за организацията, лансирани от Джоунс и Уагонър, щели да ги отведат в обратната посока, отново към царска власт. Сатана успял да създаде конфликт от типа теза – антитеза между Джоунс, Уагонър, и Келог и Даниелс и Прескът. Даниелс заел ролята на президент и отстъпил от позицията на председател, която заемал преди това. Бог не бил дал на един човек да бъде глава на цялата църква. Както заявява Елън Уайт:

Бог никога не е правил намек в словото Си, че е назначил някой човек да бъде глава на църквата. Великата борба – стр. 51 в оригинал.

В същото писмо до Прескът, Елън Уайт показва ключовия проблем на Уагонър:

Теориите, поддържани от Елет Уагонър, бяха с подобен характер на онези, които ние срещнахме и изобличихме на няколко места, където срещнахме фанатични движения след отминаването на времето през 1844 г. Д-р Уагонър тогава отстъпваше от вярата чрез доктрината, която поддържаше относно духовните сходства. [-359-]

Във фанатичните движения, които се явиха точно след 1844 г., хората стигнаха до заключението, че са напълно осветени и че не можеха да съгрешават. Това ги накара да смятат обикновените си извратени мисли за осветени и накара някои да се събират заедно голи, като доказателство за техния духовен напредък. Това естествено доведе до прелюбодейство. Когато Сатана може да заблуди един човек да смята, че той е директно контролиран от Святия Дух, без нуждата от някакво външно ръководство, такъв ще бъде изложен на много изкушения, в това число и на свободна любов и прелюбодейство. Ръкопис 10 – стр. 359.

Дж. С. Уошбърн, един близък приятел на Уагонър се безпокоял в продължение на няколко години поради някои от нещата, които неговият приятел започнал да изразява. Според Уошбърн, Уагонър “вярвал, че е воден от Святия Дух. Той казваше необикновени неща и аз го питах от къде знае за тези неща, които ги нямаше в Библията, а той казваше, че Бог му ги е изяснил или пък ‘Бог ми каза’” Дж. С. Уошбърн до Дж. Б. Стар – 1-ви януари, 1942 г.

В едно интервю с Робърт Уиланд, Уошбърн разкрил, че “Е. Дж. Уагонър знаел, че Господ е с него. ‘Господ ми говори.’ Той имал духовни впечатления. Тогава [той] започнал да изучава пола под микроскоп (Уагонър бил медицински доктор). Полът в растенията. Щял да покаже на Дж. С. Уошбърн снимки на микроорганизми, съединени под микроскопа. Интервю на Робърт Уиланд с Дж. С. Уошбърн – стр. 8.

Духовните впечатления, които получил Уагонър го довели до идеята за духовните сходства. Идеята била, че Господ щял да разкрие на хората, които са близо до Господ, дали те са се оженили за правилния партньор на земята. Онези, които били още по-близо до Бога, щели да намерят правилния човек и да се съединят в бъдещия живот в небето.

Някъде около 1901 г. и Елън Уайт и Дж. С. Уошбърн започнали да се притесняват за отношенията на Уагонър с неговата секретарка Едит Адамс. През 1903 г. Елън Уайт подхождала към въпроса директно:

Имам да ти кажа много. Беше ми представено, че си в голяма опасност. Сатана е по петите ти и от време навреме ти е прошепвал приятни басни и ти е показвал очарователни картини на една, която той ти представя като по-подходяща компания за теб, отколкото съпругата на младостта ти, майката на децата ти.

Сатана работи безшумно и неуморимо, за да доведе до падението ти [200] чрез неговите благовидни изкушения. Той е решен да стане твой учител и сега трябва да поставиш себе си там, където можеш да получиш сила да му противостоиш. Той се надява да те заведе в лабиринта на спиритуализма. Надява се да отклони привързаността ти към своята жена и да я фиксира към друга жена. Той желае да позволиш умът ти да пребивава върху тази жена, докато чрез несвята привързаност тя стане твой бог. Свидетелства върху сексуалното поведение, прелюбодейството и развода – стр. 199 в оригинал.

Тъй като Уагонър вярвал, че има директна връзка чрез Святия Дух, той изглежда бил неспособен да приеме съвет от друг човешки канал, дори и ако се знаело, че това е пророк. Съпругата му Джеси, която също била в отношение на прелюбодейство, подала молба за развод през 1905 г. Някъде по същото това време, Уагонър загубил своите квалификационни правомощия и членството си. Следващата стъпка, която направил Е. Дж. Уагонър била да се ожени за Едит Адамс. Малко преди да почине през

1916 г. той се отказал почти от всички основни учения на адвентизма.

Уагонър писал:

Тези истини [за Христос като посредник, който работи във всяка отделна душа], заедно със себедоказващата се истина, че грехът не е нещо, но състояние, което може да съществува само в една личност, ми изясниха, че е невъзможно да има такова нещо като пренасяне на греховете в светилището в небето, и по този начин да се омърси това място; и че тогава не би могло да има и такова нещо и през 1844 г. сл. Хр. или по което и да е друго време, като очистване на небесното Светилище. Изповед на вярата на д-р Е. Дж. Уагонър. Документална папка 236, Попечителството на ЕГУ. стр. 14, 15.

Удроу Уидън има следните наблюдения в биографията на Е. Дж. Уагонър:

Не е никакъв ужасно голям скок да се види как възгледите на Уагонър биха могли да бъдат така шокиращи, но едно напълно логическо продължение на неговата по-рано изобретена концепция, че всяка личност трябва да бъде буквално и директно контролирана от Святия Дух. Субективното ударение на Уагонър вече го е било подвело към погрешни възгледи относно изцелението и Духа на пророчеството и към едни неуравновесени позиции върху освещението и църковната организация (всеки член трябва да бъде под директното ръководство на Святия Дух и по този начин не трябва да има църковни конституции и организации, които да контролират свободния и воден от Духа отделен вярващ). Такива мистични възгледи за буквалното обитаване на Христос, опосредстван чрез Святия Дух, вече били обезпокоявали историята на Адвентистите от Седмия Ден и били довели до най-чудновати практики и твърдения в оправдание на най-вулгарни действия на сексуална неморалност. У. Уидън, *Е. Дж. Уагонър* (Ривю енд Херълд, 2008 г.), стр. 329.

Същият този управляван от Духа индивидуализъм, който довел до падението на Уагонър, накарал Джоунс да игнорира съветите на Елън Уайт да не се присъединява към Дж. Х. Келог.

Преди старейшината А. Т. Джоунс да отиде в Батъл Крик, той ми каза, че щял да бъде пазен. Срегнах го скоро, кратко преди да тръгне и ми казах, че го бях видяла във видение под влиянието на д-р Келог. Около него бяха омотавани фини нишки, докато целият бе вързан и умът и сетивата му бяха покорени. Старейшината Джоунс стоеше в стаята ми, когато му казах това. Той бе решил да ми каже сбогом и дори не седна. Видях, че възприятията му се объркваха и че той не вярва на даденото му предупреждение. Врагът действа странно и чудно, когато повлиява умовете на хората.

По време на Генералната Конференция в Такома Парк, случаят на старейшината Джоунс отново ми беше представен. След това аз имах един дълъг разговор с него, в който му посочих опасността в която се намира. Но той беше самоуверен и заяви, че д-р Келог вярвал истината и свидетелствата така сигурно, както и останалите от нас вярваха в тях и ги защитаваха. В този разговор, старейшината Джоунс изяви това, което ми беше разкрито за него, че вместо да послуша предупрежденията, **той бе пълен със самоувереност, че се бе самовъздигнал; и вместо да е подготвен да помогне на д-р Келог,** той се бе обединил с него в неверието, недоверието и фалшивото обвиняване на служителите и останалите, които се опитваха да спасят д-р Келог и другите лекари, които бяха под заплаха. ЕГУ до д-р Полсън, 2-ри април, 1906 г.

Аз му казах [на Джоунс], че Дж. Х. Келог бе въвличен в дейност във връзка с каузата на Бога, която щеше да разклати много души. Той беше отишъл директно срещу свидетелствата на Духа на Бога и аз не можех да определя колко дълго братята му трябваше да го поддържат в измамната му посока; че **А. Т.**

Джоунс действаше като човек с извадени очи. ЕГУ до Уили Уайт. Писмо 293, 16-ти август, 1903 г.

Когато чета това свидетелство от Елн Уайт, аз съм покрусен от дълбоко чувство на тъга. Бивайки толкова чудно благословен от служенето на този човек, толкова е трудно да се приеме, че е бил пленен от Сатана чрез спиритуалистични възгледи. Докато размишлявам за неговия случай, а също и този на Уагонър, потрепервам и коленича пред Господ Исус и Го моля за благодат и мъдрост, за да се поуча от техните грешки.

Докато Джоунс продължавал да отстъпва, Елн Уайт предупредила Даниелс под формата на пет ключови точки на инструкцията от Господ:

Тъкмо прочетох писмото ти от 18-ти януари до У. К. Уайт, в което говориш за организацията и посочваш, че са били направени усилия за обръкването на нашия народ във всяко възможно отношение.

Аз получих инструкция от Господ, че в това време [1] ние трябва да смирим душите си пред Бога. [2] Трябва внимателно да изучим настоящата ситуация. [3] Не трябва да изпращаме нашите мъже с опит и разбиране, така че да оставят крепостта без защита. В Батъл Крик имаме нужда от мъже, които знаят кога да говорят и кога да мълчат. [4] **Едно мощно свидетелство трябва да се дава там през цялото време относно подходящата организация.** Нашите братя на отговорни длъжности там трябва да бъдат обучени по този въпрос и да бъдат учени как да издават определен звук с тръбата. Крайно време е да застанем на стража, облечени във всеоръжието на Бога.

Дж. Н. Лафбъроу

[5] Действията на старейшината А. Т. Джоунс трябва да бъдат наблюдавани внимателно. Посрещнете го с ясно заявление на истината. Словото на Бога трябва да бъде оръжието ни в битката Писмо 24, 4-ти февруари, 1907 г. параграф 3.

Било ясно, че индивидуализмът на Джоунс във връзка с църковната организация причинявал големи проблеми. Елън Уайт съветвала, че идеите на Джоунс за организацията трябвало да бъдат посрещнати с ясно заявление на истината и че той трябвало да бъде наблюдаван.

Същата година Дж. Н. Лафбъроу публикувал книгата *Църквата, нейната организация, ред и дисциплина*. Препоръчвам тази книга на всички, които желаят да формират един напълно основан на Библията възглед за църквата и организацията в адвентен контекст. Тази книга може да се свали от тук: <http://maranathamedia.com/download/view/church-order-loughborough-1907>

Елън Уайт се опитала много пъти да спаси старейшината Джоунс и предупредила, както него, така и хората около него.

Не изпращам повече (писма) [свидетелства които трябва да се прочетат на църквата в Батъл Крийк] до А. Т. Джоунс, защото имам доказателство, че за него трябва да се извърши едно дело преди Господ да приеме службата му. Бог му даде предупреждения, които той отхвърли, и аз съм дълбоко **наскърбена, че той има толкова слабо духовно зрение.** - Писмо 345, 29-ти декември, 1905 г. (написано до Дж. У. Амадон, пръв старейшина на църквата в Батъл Крийк)

Заради самоувереност, старейшината Джоунс престанал да вярва в свидетелствата на Елън Уайт и по този начин бил измамен и заблуден.

По време на Генералната Конференция в Такома Парк [май, 1905 г.], случаят на старейшината Джоунс отново ми беше представен. След това, имах дълъг разговор с него, в който му посочих опасността, в която се намираще. **Но той беше**

самоуверен и ми заяви, че д-р Келог вярвал в истината и в свидетелствата също така както ги вярват и защитават останалите от нас. В този разговор старейшината Джоунс изяви онова, което ми беше разкрито за него, че вместо да приеме предупрежденията, той бе пълен със самоувереност; беше се самовъздигнал и вместо да е подготвен да помогне на д-р Келог, той се беше присъединил към него в неверие, липса на доверие и фалшиво обвиняване на служителите и другите, които се опитваха да спасят д-р Келог и останалите лекари в опасност.....

Предупредих старейшината Джоунс, но той смяташе, че не се намира ни най-малко в опасност. Но около него се оплитаха фини конци и той сега е един заблуден и измамен човек. Макар да твърди че вярва в свидетелствата, той не вярва в тях. - Писмо 116, 1906 г. (до д-р Дейвид Полсън)

Съжалявам за А. Т. Джоунс, който беше предупреждаван отново и отново. Въпреки тези предупреждения, **той позволи на врага да изпълни ума му с мисли за неговата собствена важност. Не слушай думите му, защото той отхвърли най-ясната светлина и избра на нейно място тъмнината.** Святият ни е дал ясни и отличими вести, но някои бедни души за били заслепени от заблудите и измамните влияния на сатанинските посредници, и са се обърнали от истината и правдата, за да следват тези лъжи от сатанински произход.“ - Ръкопис 39, 1906 г.

Старейшина А. Т. Джоунс, скъпи братко, - Отново и отново ми беше представен твоят случай. Сега съм наставена да ти кажа: **Ти си имал голямо знание за истината и малко, далеч по-малко духовно разбиране.** Когато беше призван за важното дело във Вашингтон, ти се нуждаеше много повече от скромната благодат, която приляга на един християнин.

От срещата в Бериън Спрингс, **твоео поведение и поведението на някои други наскърби Божия Дух. Ти беше претеглен на везните и намерен недостатъчен....**

Самовъздигането е твоята голяма опасност. То те кара да се издуваш в големи пропорции. Ти уповаваш на собствената си мъдрост, а това често е глупост. Помниш ли съвета, който ти бях дала в писмото си от април, 1894 г.? Той беше в отговор на твоето писмо, в което ти изразяваше дълбоко съжаление за участието ти в едно неразумно движение [Анна Филипс, виж Избрани вести, том 2, стр. 85, 95] и ти апелираше към мен за наставление, за да може винаги да избягваш такива грешки....

Когато, по време на Генералната Конференция във Вашингтон, имах разговор с теб, това изглежда нямаше въздействие върху теб. Изглежда ти се чувстваше напълно способен да управляваш себе си. След този разговор, пред мен преминаваха в нощно видение сцена след сцена, и тогава бях научена, че ти, нито си бил, нито ще бъдеш в помощ за д-р Келог; защото ти си спял относно опасностите в които той се намира и неговото реално положение. Не можеш да бъдеш помощ за него; защото ти преценяваш напълно погрешно неговия случай. Смяташ светлината която ми е дадена от Бога за неговата позиция за по-маловажна от собствената ти преценка... Писмо 242, 1906 г.

Елън Уайт продължава в същото писмо. Тя апелира усърдно към него:

Братко Джоунс, имам вест за теб. В много отношения ти си един слаб човек. Ако трябваше да ти пиша за всичко което ми беше разкрито за твоята слабост и за развитието на твоето дело, което не е било в хармония с курса на един истински християнин, представеното не би било приятно. Това може да се наложи да бъде направено, ако

продължаваш в един курс на отстъпление. Докато умът ти не се изчисти от мъглявината на объркаността, мълчанието е красноречие от твоя страна.

Толкова съжалявам, че затриваш своя запис....

Братко Джоунс, няма ли да търсиш усърдно Господ, та да може в живота ти да има едно смиряване на аза и въздигане на принципите на правдата? Успехът и прогресът на твоето дело ще зависят от това колко стриктно следваш пътя по който те води Исус. Бог би искал да стоиш като верен страж, работейки усърдно за душите, които отиват към гибел. Ако се съгласиш да бъдеш сътрудник на Бога, ти може да изявиш с усърдни думи и дела, благодатното влияние на Светия Дух. Истинското покаяние ще доведе до нов живот. Писмо 242, 1906 г.

Но апелът бил напразен.

Сърцето ми се изпълни със скръб заради курса, който следва Дж. Х. Келог. И А. Т. Джоунс следва същия курс и изговаря същите идеи, с един най-решителен дух. Когато това осъзнаване дойде върху мен с такава сила, душата ми се изпълни с голяма скръб.

Пред себе си имам такова съживление на първото голямо отстъпничество в небесните дворове, че се свеждам до земята с агония, която не може да се изрази. Точно в Батъл Крийк, където бяха дадени предупрежденията, те са напълно отхвърлени. - Писмо 248, 27-ми юли, 1906 г. (до Д. Х. Крес).

А. Т. Джоунс, д-р Келог и старейшината Тени заедно действат под едно и също ръководство. Те нареждат себе си с онези, за които апостолът пише: `Някои ще отстъпят от вратата, давайки внимание на съблазнителни духове и

демонски учения. В случая с А. Т. Джоунс мога да видя изпълнението на предупрежденията, които ми бяха дадени за него.“ - Писмо 306, 1907 г.

А.Т. Джоунс напълно отишъл в отстъпление към 1907 г.

Искам да ви кажа, братко и сестро Стар, че е дошло времето, което толкова дълго предчувствахме. **А. Т. Джоунс стигна до мястото, където той изрича ума и вярата на д-р Келог. Сега те са заели една решителна позиция срещу истината и ще бъдат направени специални усилия, за да се отклонят души. Това отстъпление ни е струвало скъпо.... На тези мъже беше давано предупреждение след предупреждение, но те първи отрекоха вестите, а след това заявиха, че не вярват в свидетелствата. Делото им срещу истината е така белязано със заблуда, както беше посоката на Кенрайт. Мнозина които симпатизираха на д-р Келог, се обединиха с него и отстъпиха от вярата.“ - Писмо 316, 1907 г.**

През 1908 г. Елън Уайт писала до У. У. Прескът:

Старейшината Е. Дж. Хибърт изяви пред мен своето предположение, че ако се работи мъдро със старейшината А. Т. Джоунс, той можел да се върне отново в нашите редици. Нощта след пристигането на неговото писмо, ми беше представено едно нещо, което ми показваше, че трябва да внимаваме, за да не отворим врата за някой, който да плякосва стадото на Бога. **Старейшината Джоунс извърши едно дело, което унищожи доверието към него на много от неговите братя. Той последователно е следвал погрешната си посока. Той е ходил от място на място, разнасяйки фалшификации и даващ неверни описания, които се е наложило да бъдат проследени и отхвърлени от старейшината Даниелс и останалите ни служители. Беше ми показано, че точно чрез едно такова дело Сатана се опитва да заблуди, ако е възможно и избраните. Едва когато старейшината Джоунс се смири пред Бога и**

извърши едно цялостно дело на покаяние, ще има какво да правим ние като народ. Но докато дойде това време, наш дълг е да го оставим сам. ЕГУ до УУП, Писмо 224, 24-ти юни, 1908 г.

Важно е да се помни, че след този период А. Т. Джоунс написал брошурите, *Какво е Църквата?*, *Това е църквата*, *Индивидуалност в Религията* и *Поуки от Реформацията*. Тези материали, въпреки че съдържат някои аспекти на истината, са примесени с идеи, които ако бъдат възприети, ще заблудят и унищожат Божия народ по въпроса за това: Какво е църквата и Как да разбираме църковната организация. През 1911 г., някъде по времето, когато Джоунс написал трактатите за Църквата, Елън Уайт му писала директно:

Старейшина А. Т. Джоунс:

Дадох ти пряма и ясна инструкция относно извращаващото влияние, под което си поставил себе си. От устата ти са излезли извратени неща. Ти отрече ясната светлина на истината и се свърза със странни елементи.

Дадох ти вярно твърдение във връзка с твоята позиция, но ти продължи да вършиш точно онези неща, които Господ те предупреди да не правиш. Това е странна посока за един, който е бил така просветен от Господ като теб, но ти си действал в голяма степен като човек, който е загубил порядъчното си поведение. Въпросът е: **Смяташ ли, че все още можеш да членуваш в църквата на Адвентистите от Седмия Ден и да продължаваш да вредиш на този народ чрез трактатите, които публикуваш? Ти извърши едно жестоко дело.**

Предупредих те за тези неща. Представих случая, така както Господ ми го представи. Когато се отворят слепите ти очи, когато духовното ти зрение се възстанови чрез небесното помазване, ще видиш, че имаш да извършиш едно дело за твоята собствена душа и да поправиш онова, което си направил, обвинявайки другите в неверие.

Мисля, че ти все още никога не си бил цялостно обърнат. Ти видя тясната порта, но не мина през нея, за да вървиш по тесния път. В предвид на последното ти чудновато преживяване, ние не можем да имаме увереност в теб. В продължение на години, религиозният ти живот е бил от такъв характер, който не е в хармония с библейския стандарт. В продължение на години ти си бил като един, който отстъпва от вярата в някои неща. И в продължение на дълго време ти си бил безреден в твоята опитност.

Преживяването, което ти и някои други имахте по време на Конференцията на Съюза, проведена в Бериън Спрингс, беше едно преживяване, което не трябваше да се случва; защото Господ ти даде едно убедително свидетелство, че Той работи. Но твоят дух и опитността ти се промениха, докато ти беше определен от небесните ангели като човек, който отстъпва от вярата и слушащ измамни духове. **Гласът ти се промени, а изражението ти, О, как се промени. Когато сцените минаха пред мен, ти изглеждаше като един, който е в хармония със злите ангели.** ЕГУ до А. Т. Джоунс, Писмо 104, 19-ти ноември, 1911 г.

Това последно свидетелство ме кара да плача. Трудно е да се примириш с мисълта, че Джоунс е продал себе си, за да върши делото на Сатана и че е извършил жестоко дело срещу Църквата на Бога. Печално е да се налага да предупреждаваш хората срещу неговите писания по въпроса за църковната организация, но вдъхновението е ясно. Ех, ако само Джоунс и Уагонър бяха позволили Божественият Модел на Отец и Сина да формира основата на тяхното разбиране за Църквата! Невидимото, изявявано чрез видимото и както Отец и Синът са в поредността на Източник и Канал, така и църквата на земята е разширение на изначалното семейство. Затова, ако човек не знае как да се грижи за своето семейство, как ще се грижи за църквата на Бога? Задълженията на бащинството в дома са директно свързани със задълженията на старейшинството в църквата. Един баща никога не оставя своите деца да бъдат учени само от Святия Дух, Святия Дух учи както чрез бащата и майката, така и директно.

Дълбоко съм затрогнат от чувствителния А. Т. Джоунс, който е почувствал лично разпъването на Христос чрез отхвърлянето му от ръководството на църквата. Въоръжен първоначално с думите на пророка в негова защита, той се одързостил да заеме една позиция, която била директно срещу онези, които го отхвърлили. Тази опозиция била естествено подклаждана от ужасното отношение, което получил. Кой тогава е отговорен за неговото падение? И той, и онези, които отхвърлили неговата вест, която Христос му дал през 1888 г.

На противоположната страна, може да се каже, че Даниелс и Прескът не успели да избягат от прелъстителността на спиритуалистичните теории. Би било много лесно да се вярва, че Джоунс и Уагонър били лошите, а че Прескът и Даниелс били добрите. През 1910 г. Елън Уайт написала:

У. У. Прескът

На този етап от нашата опитност не трябва да допускаме умовете ни да бъдат отвлечани от специалната светлина, която (ни) е дадена за размисъл на важното събиране на конференцията ни. **Там беше брат Даниелс, върху чийто ум врагът работи; и твоят ум и този на старейшината Прескът са били обработвани от ангелите, които бя** У. У. Прескът

Делото на Сатана беше да отклони умовете ви като ви кара да смятате, че трябвало да се внесат точки и йоти, за които Господ не ви е вдъхновил да ги внасяте. Те не бяха съществени. ...Ако някаква промяна е съществена, Бог ще хармонизира тази промяна последователно, но когато една вест е била поверена на хора с големи отговорности, [Бог] изисква вярност, която ще работи чрез любов и чистота на душата. **Старейшините Даниелс и Прескът имат нужда от повторно обръщане. Едно странно дело е навлязло и то не е в хармония с делото, което Христос дойде да извърши в нашия свят; и всички, които са наистина обърнати, ще извършват делата на Христос... Да, би могло, но докато умовете им бяха така обсебени, ми беше показано, че**

брат Даниелс и брат Прескът въткаваха в своето преживяване идеи със спиритуалистичен изглед и отвличаха нашия народ към красиви идеи, които щяха да заблудят, ако е възможно и самите избрани. Ръкопис 20, стр. 17-22 .

Нека чуем предупреждението и да молим Бог за смирение и мъдрост, когато ходим по тесния път. Нека не изоставяме библейския възглед за църква заради спиритуалистичен, който ще доведе до унищожение. Казано ни е ясно:

Петата заповед не само изисква да уважават, да се подчиняват и да са послушни на родителите си, но също да ги обичат и да са нежни към тях, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им, и да ги подпомагат и утешават в напредналата им възраст. Тя включва също уважение към служителите и управителите и към всички останали, на които Бог е делегира власт. Патриарси и пророци – стр. 308.

Писанията на Джоунс и Уагонър относно организацията са били използвани от много служители и отделни личности за подкопаване и атакуване на тялото от вярващи на Божия остатък. Когато една истина, която е била представена на водачите бъде отхвърлена и от членовете се изисква да носят кръст при това отхвърляне, мнозинството взема писанията на пророка за царската власт и ги използва като оръжие срещу библейските принципи за организацията. Ако тези служители и отделни личности не успеят да различат уловките на изкушителя в този процес, тогава, както Джоунс и Уагонър и те ще стигнат до отстъпление и ще станат случай за падането на мнозина. Някои, като Уагонър ще се отклонят към неморалност, а други като Джоунс ще се поддадат на груб и горчив дух.

Отстъпничеството на църквата на Адвентистите от седмия ден относно истинския небесен Бог не е достатъчна причина те да не бъдат смятани за Божий народ. По времето на Еремия, Израил беше отхвърлил истинския Бог и все пак Бог казва това за тях:

Ер. 2:11-13 Сменил ли е някой народ боговете си, при все че не са богове? А Моят народ е разменил славата си за безполезното! Ужасете се, небеса, поради това! Настръхнете, съвсем замръзнете от ужас, заявява ГОСПОД. Защото две злини стори Моят народ: остави Мен, изворът на живите води, за да си изсече щерни, разпукнати щерни, които не държат вода.

Въпреки че Израил беше сменил своите богове, истинският Бог все още ги наричаше “Моят народ”. Какъв чудно благодатен и търпелив Баща и Иисус Христос имаме. Джоунс не успя да остави Иисус да му помогне да издържи онова отхвърляне, а Божият Син действително беше способен да го издържи и да остане с Израил още 700 години! Колко чудни са любовта и търпението на Бога.

Отнасяли ли са се зле с вас ръководителите на Адвентната Църква? Тежко ли е да се носи кръста на кротостта и търпението? Това подклажда ли духа на противопоставянето у вас и кара ли ви да си връщате като наричате църквата Вавилон или да призовавате Божия народ да излезе от тази църква? Бог не ви е призовал да правите това. Заветните отношения, които съществуват между Бог и Църквата на Адвентистите, не са престанали. Толкова съм благодарен, че нашият небесен Баща е много по-дълготърпелив от това. Моля, обмислете тази позиция и сложете рамо под кръста с Христос в полза на Неговата Църква.

Свързан ли сте с група, която нарича Адвентната Църква Вавилон или ги смята за напълно изоставени от Бога? На такива бих казал, пазете се от фалшивите пастири, които ви водят към заблуда. Тесният път за Божия народ е в приемането на прямото свидетелство към Лаодикия. Бог не ни призовава просто да осъждаме другите за тяхното отстъпление, но да се покаем за нашето собствено отстъпление, да се молим на Бога за милост към Неговия народ, който е сменил своя Бог и своята слава за нещо, от което няма полза. Както в миналите векове, Божият народ пие големи глътки от виното на заблудата, но благодаря на Бог, Той не е забравил

Своя народ. В отстъплението на църквата съществува възможност хората да видят дали обичат бедната, слаба и спъваща се невеста на Христос и дали вярват, че Младоженецът може да я измие, да я очисти и накрая да пресее от нея тръните, които развалят дрехите ѝ.

Колкото и отслабнала да изглежда и с недостатъци, църквата е обект към който Бог осъществява по специален начин върховната Си грижа. Тя е арена на Неговата благодат, на която Той се наслаждава да разкрива Своята сила за преобразяване на сърца. Деяния на апостолите – стр. 12.

Поуки от историята на църковната организация

“Видях че тази врата, през която врагът влиза, за да обърква и обезпокои стадото, може да бъде затворена. Аз попитах ангела как може да се затвори. Той каза: "Църквата трябва да прибегне към Божието Слово и да се установи върху реда на Евангелието, който е бил недоглеждан и пренебрегван." Това е абсолютно необходимо, за да може църквата да бъде доведена до единство на

Видях че в апостолските дни църквата беше в опасност да бъде заблудена, измамена от фалшиви учители. Затова братята избраха мъже, които бяха дали добро доказателство, че са способни да управляват добре собствените си домове и да поддържат ред в собствените си семейства, такива които можеха да просвещават онези, които бяха в тъмнина. За тези бе направено допитване до Бога и тогава, според ума на църквата и на Святия Дух, те бяха отделени чрез ръкополагане. Получавайки своята поръчка от Бога и имайки одобрението на църквата... Елън Уайт, *Ранни писания*, стр. 100, 101 в оригинал